

Sygn. akt III U 194/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Oleszek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2015 r. w Przemysłu

na rozprawie

sprawy Zakładu Opieki Zdrowotnej R-36 Spółki z o. o. w L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

przy udziale zainteresowanych: J. N., D. K. (1), P. K.
i M. M.

o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i na ubezpieczenie zdrowotne

na skutek odwołania Zakładu Opieki Zdrowotnej R-36 Spółki z o.o. w L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 20 grudnia 2013 r.:

1) **nr 645 znak:** 350000/0955/515/645/2013/KPS/P

2) **nr 626 znak:** 350000/0955/515/626/2013/KPS/P

3) **nr 632 znak:** 350000/0955/515/632/2013/KPS/P

4) **nr 643 znak:** 350000/0955/515/643/2013/KPS/P

z m i e n i a zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustala, iż nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i na ubezpieczenie zdrowotne pracowników płatnika składek Zakładu Opieki Zdrowotnej R-36 Sp. z o.o. w L.: J. N., D. K. (1), P. K. i M. M. za lata 2010-2012, wydane tym pracownikom w marcu i grudniu 2010 r., w marcu i listopadzie 2011 r. oraz

w marcu 2012 r. świadczenia rzeczowe i wydane w listopadzie 2012 r. kupony podarunkowe, sfinansowane ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Sygn. akt III U 194/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 maja 2015 r.

Decyzjami nr (...) z dnia 20 grudnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne podlegających ubezpieczeniom jako pracownicy u płatnika Zakładu Opieki Zdrowotnej R-36 Sp. z o.o. w L. wynosi odpowiednio dla:

1) J. N. (znak (...))

za marzec 2010 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 1.650,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 1.423,78 zł.

za grudzień 2010 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 1.850,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne - 1.596,36 zł

za marzec 2011 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 1.830,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne - 1.579,10 zł

za listopad 2011 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 1.830,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne - 1.579,10 zł

za marzec 2012 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 1.850,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne - 1.596,36 zł

za listopad 2012 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.050,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 1.768,94 zł

2) D. K. (1) (znak (...))

za marzec 2010 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.050,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 1.768,94 zł,

za grudzień 2010 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.230,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne - 1.924,26 zł

za marzec 2011 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.250,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne - 1.941,52 zł

za listopad 2011 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.230,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne - 1.924,26 zł

za marzec 2012 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.250,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne - 1.941,52 zł

za listopad 2012 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.450,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 2.114,10 zł

3) P. K. (znak (...))

za marzec 2010 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 6.100,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 5.263,69 zł.

za grudzień 2010 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 7.280,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 6.281,91 zł

za marzec 2011 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 7.150,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 6.169,73 zł

za listopad 2011 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 7.230,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 6.238,76 zł

za marzec 2012 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 7.200,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 6.212,88 zł

za listopad 2012 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 7.400,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 6.385,46 zł

4) M. M. (znak (...))

za marzec 2010 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 1.900,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 1.639,51 zł.

za grudzień 2010 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.600,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 2.243,54 zł

za marzec 2011 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.604,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 2.246,99 zł

za listopad 2011 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.640,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 2.278,06 zł

za marzec 2012 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.380,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne – 2.053,70 zł

za listopad 2012 r.:

- ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – 2.828,- zł
- ubezpieczenie zdrowotne - 2.440,28 zł

W podstawie prawnej wszystkich decyzji powołano art. 83 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 68 pkt 1 lit. c, art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (j.t.: Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.), § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. (Dz. U. Nr 161, poz. 1106), art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (j.t.: Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że w trakcie kontroli przeprowadzonej we wrześniu 2013 r. u płatnika Zakładu Opieki Zdrowotnej R-36 Sp. z o.o. w L. ustalono, że płatnik nie naliczył składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne dla zatrudnionych pracowników od pomocy rzeczowej ze środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Pomoc ta polegała na wydaniu pracownikom w marcu i grudniu 2010 r., w marcu i listopadzie 2011 r. oraz w marcu i listopadzie 2012 r. środków na umożliwienie dokonania zakupów artykułów spożywczych, chemicznych i tekstylnych w wybranym przez załogę sklepie. Zainteresowani J. N., D. K. (1), P. K. i M. M. otrzymali kwoty po

380,- zł w 2010 r. i 2011 r. oraz po 600,- zł w 2012 r. Otrzymując te świadczenia rzeczowe pracownicy nie składali do zakładu pracy w latach 2010-2012 żadnych oświadczeń o wysokości osiąganych dochodów na członka rodziny. Przydziału tych świadczeń dokonywano według ogólnych zasad wynikających z § 2 pkt 1 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Przy czym ze względu na stabilność zatrudnienia administracja była zorientowana o stanie rodzinnym i majątkowym każdego z zatrudnionych.

W ocenie Zakładu płatnik udzielając takiej pomocy rzeczowej nie realizował celów socjalnych z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy

z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Płatnik składek powinien bowiem określić sposoby badania sytuacji socjalno-bytowej pracownika. Nie może być bowiem tak, aby przyznano wszystkim pracownikom świadczenie socjalne – bonus finansowy o jednakowej wartości zróżnicowanej jedynie ze względu na wymiar etatu i okres zatrudnienia. Świadczenie wypłacone dla wszystkich pracowników w równej wysokości, bez uwzględnienia kryterium socjalnego (sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika) nie może korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych. Mając na względzie fakt, że udzielenie pomocy rzeczowej nie miało charakteru socjalnego, gdyż nie wiązało otrzymania tej pomocy z kryterium socjalnym, należało je uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Powyższe stanowisko podzielił także Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 16 września 2009 r. sygn. I UK 121/09.

W związku z tym równowartość pomocy rzeczowej przekazanej pracownikom w latach 2010-2012 sfinansowanej ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych Zakładu Opieki Zdrowotnej R-36 Sp. z o.o. w L. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

Powołując się na treść art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, organ rentowy wskazał też, że w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za wskazane ubezpieczone uwzględniono przychód za poszczególne lata 2010-2012 r. deklarowany przez płatnika w miesięcznych dokumentach rozliczeniowych złożonych za ubezpieczonego powiększony o równowartość wydanej pomocy rzeczowej.

Zgodnie z art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z wyłączeniem składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych finansowanych ze środków ubezpieczonego bez wyłączenia wynagrodzenia za czas choroby.

Odwołania od tych decyzji złożył płatnik składek Zakład Opieki Zdrowotnej R-36 Sp. z o.o. w L. zarzucając:

- naruszenie przy rozstrzygnięciu sprawy przez organ rentowy - przepisów postępowania administracyjnego, które mają zastosowanie z podstaw określonych w art. 123 ustawy systemowej, a w szczególności zasady prawdy obiektywnej przez odstąpienie organu od podjęcia czynności niezbędnych do wyjaśnienia sprawy w zakresie dotyczącym tak formy, jak i rzeczywistej wysokości pomocy rzeczowej, z jakiej korzystali poszczególni pracownicy wnioskodawcy w latach 2010-2012; jak i naruszenie zasady wysłuchania stron (bezpośredniości) i ich udziału w postępowaniu, skutkujące wykreowaniem sprzeczności

w istotnych ustaleniach organu w stosunku do stanu faktycznego sprawy, przez woluntarystyczne określenie form i wielkości pomocy rzeczowej z ZFŚS z jakiej korzystali zatrudnieni;

- naruszenie prawa materialnego – art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (j.t.: Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm.) przez jego błędną wykładnię polegającą w istocie na tym, że uruchomienie świadczeń z tego funduszu nie może dotyczyć wszystkich zatrudnionych w danej jednostce oraz

- niewłaściwą subsumpcję art. 8 ust. 2 powołanej ustawy, który wbrew wykładni organu rentowego stanowi podstawę do uregulowań szczegółowo określonych w Regulaminie ZFŚS, obowiązującego u wnioskodawcy.

Wskazując na powyższe podstawy odwołujący wniósł o zmianę w całości zaskarżonych decyzji, jako rażąco naruszających prawo.

W uzasadnieniu odwołania wskazano m. in., że stanowisko organu rentowego jest nieprawidłowe, bowiem zupełnie pominięto okoliczność, iż wnioskodawca stosownie do postanowień ustawy oraz obowiązującego zakładowego regulaminu świadczeń socjalnych faktycznie realizował pomoc socjalną dla swoich pracowników, posiadając dostatecznie udokumentowaną wiedzę co do ich sytuacji rodzinno-majątkowej. Z uwagi na to, że nie ma fluktuacji kadrowej, a stosunkowo niewielkie środowisko pracownicze jest zintegrowane, sytuacja majątkowa, socjalna i życiowa poszczególnych pracowników była znana płatnikowi. Równocześnie zainteresowane spełniały wymogi do otrzymania pomocy rzeczowej według opracowanego i obowiązującego u płatnika Regulaminu ZFŚS. Każdorazowo przy faktycznym podziale okolicznościowych świadczeń rzeczowych analizowana była indywidualna sytuacja każdego pracownika.

Ponadto w ocenie odwołującego się organ rentowy, w zakresie wartości udzielonej pracownikom pomocy rzeczowej, dokonał ustaleń, które nie odpowiadają rzeczywistości. Bezpodstawnie przyjęto, że dopuszczalny (dla celów podatkowych) limit 380,- zł jest odzwierciedleniem kwoty, którą otrzymał każdy z pracowników tytułem pomocy rzeczowej. Tymczasem listy dotyczące limitów dopuszczalnych kwot do wykorzystania ze środków ZFŚS (średnio na każdego zatrudnionego) zostały sporządzone wyłącznie w kontekście art. 12 ust. 1 ustawy o PIT. Kwota pomocy faktycznie udzielonej pracownikom była zróżnicowana, dowodem tego są faktury na zakup różnych towarów z adnotacjami komicji socjalnej, jak też oświadczenia pracowników, złożone po otrzymaniu zaskarżonych decyzji. Gołosłowne jest twierdzenie organu rentowego, że świadczenia wypłacane pracownikom wnioskodawcy miały charakter bonusu finansowego. Przeciwnie wartość otrzymywanych przez uprawnionych pracowników artykułów (spożywczych, chemicznych tekstylnych) sfinansowanych z ZFŚS do wysokości nie wyższej niż kwota 380,- zł – nie stanowi przychodu zatrudnionego (w rozumieniu ustawy o podatku dochodowych od osób fizycznych), a więc nie może stanowić podstawy wymiaru składek, o której mowa w ustawie systemowej.

Ponadto podniesiono, że wnioskodawca w swojej bieżącej praktyce przy gospodarowaniu środkami z ZFŚS stosuje przy ich przyznawaniu i przy udziale komisji socjalnej, kryteria o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Poza tym obowiązujący u płatnika Regulamin przewiduje wydatkowanie środków funduszu socjalnego na inne cele, jako mieszczące się w ramach działalności socjalnej, co uprawnia do stosowania innych zasad korzystania i stosowania, już przy uwzględnieniu szczególnego charakteru danego świadczenia. W nin. sprawie taki szczególny charakter mają m.in. okolicznościowe świadczenia rzeczowe i niejednokrotnie kryteria socjalne wypaczałyby charakter tegoż świadczenia.

Nie bez znaczenia dla oceny prawidłowości wydanych decyzji jest przepis § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne

i rentowe w zw. z art. 18 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r.

o systemie ubezpieczeń społecznych, którego organ rentowy nie zastosował. To zaś spowodowało uznanie, że dodatkowe świadczenia finansowe wypłacone zainteresowanym ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS stanowią przychód pracownika,

a tym samym powinny zostać odprowadzone przez płatnika składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe. Tymczasem świadczenia rzeczowe (wybrane według woli załogi artykuły spożywcze, chemiczne) finansowane były ze środków funduszu socjalnego i na cele socjalne. Zatem organ rentowy winien był dokonać analizy tych celów oraz źródeł ich finansowania. Nie dość, że tego nie oceniono, to jeszcze przyjęto wadliwe założenie, aby wskazany cel socjalny utożsamiać wyłącznie z określonymi kryteriami przyznawania świadczeń socjalnych, a przez to aby przyznać organowi rentowemu uprawnienie do weryfikacji kryteriów celów socjalnych przyjętych przez komisję socjalną, funkcjonującą u płatnika.

Ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonych decyzji zostały oparte na dokumentacji, która w ogóle nie dotyczyła podziału okolicznościowych świadczeń rzeczowych. Kompleksowe (księgowe) rozliczenia finansowe kwot

na świadczenia rzeczowe, w kontekście limitu kwotowego związanego z podatkiem dochodowym od osób fizycznych nie ma jakiegokolwiek odniesienia do zindywidualizowanych dyspozycji komisji socjalnej o podziale okolicznościowych świadczeń rzeczowych.

W konkluzji podniesiono, że skoro wnioskodawca wykazał, że w obowiązującym Regulaminie ZFŚS istnieje podstawa sfinansowania okolicznościowych świadczeń rzeczowych, świadczenia te były zróżnicowane i miały w istocie charakter socjalny, a środki finansowe na te świadczenia rzeczywiście pochodziły wyłącznie z funduszu socjalnego, to zaskarżone decyzje jako pozbawione podstawy prawnej winny zostać w całości zmienione.

W odpowiedzi na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o ich oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach. Zażądał też zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, iż o ile prawo do ubiegania się o świadczenia z ZFŚS przysługuje wszystkim pracownikom, to świadczenia te powinny być przydzielane w zależności od indywidualnej sytuacji każdej osoby, na zasadach określonych w regulaminie (...). Przyznanie świadczeń z funduszu, a także ich wysokość uzależnione są od spełnienia przez osobę ubiegającą się o to świadczenia określonych kryteriów socjalnych. Przepis art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie upoważnia do przyznawania osobom uprawnionym prawa do świadczeń socjalnych w takiej samej wysokości. Przepis ten wyraźnie określa związek pomiędzy wartością przyznawanego świadczenia a łącznie rozpatrywaną sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej. Zasady tej nie może zmieniać regulamin funduszu, a świadczenia wypłacone przez pracodawcę z pominięciem tej reguły nie mogą być oceniane w sensie prawnym jako świadczenia socjalne. Organ rentowy podkreślił, iż pomoc rzeczowa z funduszu socjalnego była udzielana pracownikom wnioskodawcy bez badania ich sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej.

Zarządzeniami z dnia 11 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Przemyślu połączył sprawy z odwołania płatnika składek dotyczące ubezpieczonych J. N., D. K. (1), P. K. i M. M. do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Zainteresowani J. N. i D. K. (1) przychyliłi się do odwołania płatnika składek.

Sąd Okręgowy w Przemyślu – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

We wrześniu 2013 r. u płatnika składek Zakładu Opieki Zdrowotnej R-36 sp. z o.o.

w L. ZUS O/R. przeprowadził kontrolę, której zakresem objęto m.in. sprawdzenie prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenia społeczne i inne ubezpieczenia, do których pobrania zobowiązany jest Zakład oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. Kontrolą objęto okres od stycznia 2010 r. do grudnia 2012 r.

W wyniku tej kontroli ustalono, że w marcu i grudniu 2010 r., w marcu i listopadzie 2011 r. oraz w marcu i listopadzie 2012 r. płatnik składek nie naliczył składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od pomocy rzeczowej ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Pomoc ta polegała na umożliwieniu dokonania pracownikom zakupów artykułów spożywczych, chemicznych lub tekstylnych w wybranym przez załogę sklepie. W 2010 r. wszyscy pracownicy dostali pomoc z ZFŚS w łącznej wysokości 380,-zł, tj. jeśli dana osoba otrzymała w marcu 2010 r. – 200,- zł, to w grudniu 2010 r. – 180,- zł lub odwrotnie. Zasada ta nie dotyczyła 8 pracowników, którzy nie pracowali przez cały 2010 r. Na tych samych zasadach również w 2011 r. wszyscy pracownicy otrzymali pomoc z ZFŚS w łącznej wysokości 380,- zł, z wyjątkiem 4 pracowników. Natomiast w 2012 r. wszyscy pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy otrzymali taką pomoc w łącznej wysokości 600,- zł tj. w marcu po 200,- zł, a w listopadzie po 400,- zł, za wyjątkiem 9 pracowników.

Bezsporne było też, że w poszczególnych latach środki na pomoc rzeczową pochodziły z funduszu socjalnego z konta nr 850. Zapisy na tym koncie tj. daty dyspozycji, wysokość wypłaty oraz tytuł wypłaty wskazywały, że na świadczenia rzeczowe dla pracowników przeznaczono następujące środki:

- 22 marca 2010 r. - trzy wpisy na łączną kwotę 20.300,-zł (5.150,- zł + 8.725,- zł + 7.725,-zł)
- 13 grudnia 2010 r. – trzy wpisy na łączną kwotę 19.800,-zł (9.900,- zł + 7.425,- zł + 2.475,-zł)
- 25 marca 2011 r. – trzy wpisy na łączną kwotę 20.400,-zł (3.725,- zł + 8.900,- zł + 7.775,-zł)
- 28 listopada 2011 r. – trzy wpisy na łączną kwotę 20.200,-zł (2.975,- zł + 7.750,- zł + 9.475,-zł),
- 9 marca 2012 r. – trzy wpisy na łączną kwotę 20.300,-zł (9.800,- zł + 6.975,- zł + 3.525,-zł)
- 27 listopada 2012 r. – jeden wpis na kwotę 40.500,-zł.

Ustaleń w tym zakresie inspektor kontroli ZUS J. D. (1) dokonał na podstawie Regulaminu ZFŚS oraz list pomocy rzeczowej z ZFŚS za lata 2010-2012, udostępnionych mu przez główną księgową G. R. (1), jak też w oparciu o wyjaśnienia głównej księgowej oraz dyrektora E. K.. Główna księgowa złożyła ponadto wyjaśnienia do protokołu w dniu 13 września 2013 r., natomiast dyrektor płatnika, z uwagi na nieobecność, przekazał jedynie pisemne oświadczenie. Niemniej z otrzymanych informacji wynikało, że świadczenia z ZFŚS w latach 2010-2012 były udzielane pracownikom w postaci pomocy rzeczowej na zakup artykułów spożywczych, chemicznych lub tekstylnych w wybranym przez załogę sklepie. Otrzymując tę pomoc pracownicy nie składali żadnych oświadczeń o wysokości osiągniętych dochodów na członka rodziny. Takie oświadczenia składali przy ubieganiu się o „wczasy pod gruszą”, które przysługują raz na 5 lat. Niemniej wskazano, że świadczenia z ZFŚS są przyznawane na zasadach ogólnych, tj. stosuje się kryteria tak stanu majątkowego i rodzinnego uprawnionych, osiągniętych dochodów, a także aktualnej sytuacji życiowej (wypadki, choroby, stan rodzinny). Z uwagi na stabilność zatrudnienia administracja zakładu jest zorientowana o stanie rodzinnym i materialnym każdego z zatrudnionych. Ograniczony zakres świadczeń rzeczowych skutkuje ich standaryzacją i stosunkowo niezmiennym zróżnicowaniem.

W trakcie kontroli osobą upoważnioną do udzielania wyjaśnień i przekazywania dokumentów była główna księgowa G. R. (1). Ona też przekazała kontrolującemu Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych oraz własnoręcznie sporządzone, imienne listy pracowników ze wskazaniem kwot pomocy rzeczowej z ZFŚS w latach 2010-2012. Były to jedyne dokumenty, którymi dysponowała w przedmiocie rozdysponowania środków funduszu socjalnego. Sporządzała je dla celów podatkowych, tzn. po to, aby podział środków pozostający do dyspozycji w danym roku był dokonany bez przekroczenia kwoty 380,- zł (na jednego pracownika), ponad którą konieczne było naliczenie zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Równocześnie Sąd ustalił, że główna księgowa nie uczestniczyła w podziale środków funduszu socjalnego, ale faktycznie za lata 2010-2011 nie naliczała zaliczki na podatek dochodowy od wydanych pracownikom środków. Taka zaliczka została odprowadzona jedynie w listopadzie 2012 r., gdy pracownicy otrzymali pomoc

w kwotach wyższych niż 380,- zł. Równocześnie okazało się, że podczas kontroli w zakresie udzielania świadczeń z ZFŚS najistotniejsza była kwestia składania przez pracowników wniosków o pomoc czy oświadczeń o swojej sytuacji rodzinnej i majątkowej. Już wtedy między G. R. (1) i J. D. (1) powstał spór, co do takiego wymogu. Wówczas też kontrolujący uznał, że bez wpływu na ocenę tej kwestii pozostają faktury na zakup artykułów, gdyż nie były one imienne, a wystawiano je na płatnika na łączną kwotę uruchomiona z ZFŚS.

Następnie po otrzymaniu protokołu kontroli z dnia 23 września 2013 r. płatnik składek, w pismach z dnia 4 i 24 października 2013 r. złożył zastrzeżenia podnosząc, że organ rentowy bezpodstawnie uznał, iż pomoc rzeczowa z ZFŚS była wypłacana wszystkim pracownikom w jednakowej wysokości, łącznie po 380,- zł. W tym zakresie odwołano się do faktur zakupu środków rzeczowych dla pracowników ZOZ R-36 oraz wskazano, że przyjęta dla rozliczeń finansowych

kwota 380,- zł, jako ustawowy (wolny od opodatkowania odpis) na pracownika w żaden sposób nie ma odniesienia do wartości otrzymywanych przez poszczególnych pracowników świadczeń rzeczowych. Natomiast pismem z dnia 12 listopada 2013 r. płatnik odmówił złożenia deklaracji korygujących.

Zastrzeżenia nie zostały uwzględnione przez organ rentowy. W informacji z dnia 16 października 2013 r., 5 i 22 listopada 2013 r. wskazano, że złożone zastrzeżenia nie zawierają żadnych nowych środków dowodowych, które nie byłyby znane w trakcie kontroli. Ponadto podano, że skoro Regulamin ZFŚS nie zawiera szczegółowych zapisów dotyczących przyznawania pomocy rzeczowej, to ustalenia kontroli oparto w tym zakresie na wyjaśnieniach upoważnionego pracownika oraz dyrektora jednostki. Równocześnie zobowiązano płatnika składek do złożenia stosownych deklaracji korygujących pod rygorem wydania decyzji w trybie art. 83 ustawy systemowej.

Następnie mając na uwadze wyniki kontroli, pismem z dnia 21 listopada 2013 r. zawiadomiono płatnika składek oraz ubezpieczonych J. N., D. K. (1), P. K. i M. M. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nie naliczenia składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne od pomocy rzeczowej ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

W związku z tym zawiadomieniem zainteresowani złożyli pisemne oświadczenia z dnia 3 grudnia 2013 r. podając, że nie otrzymali pomocy rzeczowej w podanych przez organ rentowy kwotach. Pomoc, jaką faktycznie otrzymali ze środków funduszu socjalnego stanowiły środki na zakup artykułów spożywczych, chemicznych lub tekstylnych. Przy czym w przypadku J. N. i D. K. (1) były to następujące kwoty:

- po 200,- zł w marcu i grudniu 2010 r.,
- po 200,- zł w marcu i listopadzie 2011 r.,
- po 200,-zł w marcu 2012 r. oraz
- kupon podarunkowy o wartości 400,- zł w listopadzie 2012 r.

W przypadku P. K.:

- po 100,- zł w marcu i grudniu 2010 r.,
- po 100,- zł w marcu i listopadzie 2011 r.,
- po 100,-zł w marcu 2012 r. oraz
- kupon podarunkowy o wartości 250,- zł w listopadzie 2012 r.

Natomiast w przypadku M. M.:

- po 200,- zł w marcu i grudniu 2010 r.,
- po 200,- zł w marcu i listopadzie 2011 r.,
- po 200,-zł w marcu 2012 r. oraz
- kupon podarunkowy o wartości 500,- zł w listopadzie 2012 r.

Ponadto płatnik składek w kolejnym piśmie z dnia 5 grudnia 2013 r. podważył ustalenia kontroli w zakresie podziału środków z ZFŚS.

Mimo tych zastrzeżeń wydano indywidualne decyzje, co do każdego ubezpieczonego w zakresie prawidłowej wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

i ubezpieczenie zdrowotne, zwiększając tę podstawę o równowartość pomocy rzeczowej udzielonej im w latach 2010-2012.

Dowód:

1. Akta tut. Sądu sygn. akt III U 134/14:

- Protokół kontroli z dnia 23 września 2013 r. - k. 104 i nast.
- Protokół przyjęcia wyjaśnień z dnia 13 września 2013 r.- k. 103
- Wyjaśnienie płatnika – k. 102,
- Zastrzeżenia pokontrolne z dnia 4 października 2013 r.- k. 135,
- Informacja ZUS z dnia 16 października 2013 r. k. 136
- Pisma płatnika składek z dnia 24 października, 12 listopada i 5 grudnia 2013 r.- k. 138. 140 i 9,
- Pisma ZUS O/R. z dnia 5 i 22 listopada 2013 r. – k. 139 i 141,
- W. z konta nr 850 - k. 251
- Imienne listy pracowników przedstawione przez księgową - k. 88-101

2. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania z dnia 21 listopada 2013 r. – k. 18,

3. Oświadczenia zainteresowanych z dnia 3 grudnia 2013 r.- k. 19, 34, 57,84

4. Decyzje nr (...) z dnia 20 grudnia 2013 r.- k. 15, 30, 53,80,

5. Zeznania świadków:

- G. R. (e-protokół z dnia 14.04.2014 r. – k. 132

- J. D. (e-protokół z dnia 19.05.2014 r. k. 159/2).

Ponadto Sąd ustalił, że u wnioskodawcy od 1 stycznia 1999 r. obowiązuje Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. W § 2 ust. 1 i 9 dotyczącym Z. ogólnych tego Regulaminu postanowiono m.in., że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń socjalnych oraz wysokość dopłat z funduszu uzależniona jest od aktualnej sytuacji życiowej i materialnej osoby ubiegającej się o świadczenie z funduszu, a decyzje przyznające pracownikom świadczenia uzgadniane są z przedstawicielem pracowników. Jako osoby uprawnione do korzystania ze środków funduszu wskazano pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę z wyłączeniem pracowników przebywających na urloпах bezpłatnych i wychowawczych (§ 5 pkt 1). Natomiast w rozdziale III Regulaminu dotyczącym Szczegółowych zasad przyznawania świadczeń socjalnych w § 10 pkt IV w zakresie innych świadczeń socjalnych postanowiono, że pozostałe świadczenia uzależnione są od możliwości finansowych funduszu i ściśle powiązane są z sytuacją materialną, rodzinną i życiową uprawnionych osób (ppkt 1). Pomoc rzeczową i pieniężną przyznaje się uprawnionym pracownikom w przypadku m.in. indywidualnych zdarzeń losowych, szczególnych potrzeb, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby i śmierci do wysokości 200% najniższego wynagrodzenia wypłacanej osobie uprawnionej (...) - ppkt 2. W tym punkcie Regulaminu zawarto też zasady udzielania pomocy w szczególnie trudnej sytuacji materialnej rodzinnej lub życiowej, dofinansowania kosztów powrotu z wypoczynku, zakupu produktów żywnościowych lub drobnych upominków dla osób przebywających na leczeniu szpitalnym nieprzerwanie ponad 30 dni. Równocześnie w Postanowieniach końcowych Regulaminu w § 16 przyjęto, że w celu usprawnienia procesu uzgadniania przedstawiciela pracowników

i Prezesa Zarządu Spółki przy podejmowaniu decyzji o przyznawaniu świadczeń i pomocy powołuje się komisję kwalifikacyjną Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych złożoną z jednego uprawnionego przedstawiciela pracowników, pracownika socjalnego wskazanego przez Prezesa Zarządu, który jest jednocześnie sekretarzem komisji oraz Prezesa Zarządu lub pracownika przez niego uprawnionego, który jest jednocześnie przewodniczącym komisji. Zasady i tryb pracy komisji ustalają członkowie komisji.

Sąd ustalił, że u wnioskodawcy faktycznie funkcjonuje komisja socjalna w trzy osobowym składzie. Obecnie, od sierpnia 2012 r. w jej skład wchodzi: J. P. (przewodnicząca), K. I. (1) (sekretarz) oraz J. Z. (członek). Wcześniej od sierpnia 2008 r. do sierpnia 2012 r. podobna komisja działała w składzie: J. C. (1) (przewodnicząca), Z. W. (sekretarz) oraz J. G. (członek).

W latach 2010-2012 rola członków komisji socjalnej sprowadzała się do wnioskowania o uruchomienie środków funduszu socjalnego w związku ze zwiększeniem wydatków w okresie Ś. Wielkanocnych i Bożego Narodzenia oraz z okazji Dnia (...). Każdorazowo decyzję o uruchomieniu środków funduszu podejmował pracodawca (dyrektor E. K.) po sprawdzeniu przez główną księgową możliwości finansowych funduszu. Księgowa na podstawie liczby osób zatrudnionych w danym okresie oraz wielkości dostępnych środków opracowywała imienne listy pracowników ze średnią, orientacyjną kwotą należnej pomocy.

Natomiast niezależne działania podejmowała komisja socjalna, w imieniu której zwykle jedna z pracownic administracji zamawiała na określoną kwotę kupony w sklepie (...) w L.. W marcu i grudniu 2010 r., w marcu i listopadzie 2011 r. oraz

w marcu 2012 r. kupony te miały wartości 25,-zł każdy, opieczetowane były przez sklep oraz płatnika. W listopadzie 2012 r. komisja w nowym składzie, biorąc pod uwagę sugestie pracowników, zdecydowała o zamówieniu kuponów podarunkowych w firmie (...) sp. z o.o. w W.. Kupony te były atrakcyjniejsze, gdyż można je było realizować w różnych (sieciowych) sklepach i miały ważność do czerwca

2014 r. Różnica polegała też na tym, że płatnik otrzymał od razu notę księgowo-obciążeniową nr (...) na wartość 40.500 zł za sprzedaż 505 kuponów o wartości po 20,- zł każdy oraz 608 kuponów o wartości po 50,- zł każdy.

Jednakże bez względu na rodzaj kuponów, każdorazowo dzielone były one przez komisję socjalną dla wszystkich pracowników. Przy czym podstawowym kryterium podziału kuponów była grupa zawodowa. Pierwszą stanowili lekarze oraz ich żony, zatrudnione

w jednostkach płatnika, a drugą grupę - pozostali pracownicy tj. pielęgniarki, laboranci, pracownicy administracyjni, sprzątaczkę i inni. Ponadto w każdej grupie zawodowej komisja przyjmowała dodatkowe kryteria związane z aktualną sytuacją rodzinną, majątkową czy zdrowotną pracownika. Członkowie komisji, pracujący w różnych jednostkach ZOZ R-36 zwykle w pierwszej kolejności wnioskowały o większą pomoc dla osób, które w danym czasie miały szczególnie zwiększone potrzeby np. w związku z otrzymaniem mieszkania, utratą pracy przez małżonka, studiami dzieci, samotnym wychowywaniem dzieci czy chorobą własną lub osoby bliskiej. Nigdy nie wymagano od pracowników wniosków czy oświadczeń. Nigdy też komisja nie spotkała się z zarzutem złego, czy niesprawiedliwego podziału środków. Przy udzielaniu tego rodzaju pomocy nie różnicowano pracowników ze względu na wymiar czasu pracy czy okres zatrudnienia u wnioskodawcy.

Sąd ustalił też, że na około 106 osób zatrudnionych u wnioskodawcy większość kadry pracuje od ponad 20 lat. Wszyscy znają się nie tylko z pracy, ale wiele osób utrzymuje także kontakty towarzyskie. Skład komisji socjalnej był tak ustalany, aby jej członkowie reprezentowali różne jednostki, a także grupy zawodowe. Dzięki temu komisja była lepiej zorientowana w sytuacji pracowników swoich jednostek.

Prace komisji socjalne nie były w żaden sposób sformalizowane, ani dokumentowane. Dokonując rozdziału środków funduszu sekretarz komisji sporządzała jedynie odręczne notatki, aby kontrolować ten rozdział i podzielić wszystkie kupony, które był przekazywane pracownikom w zamkniętych kopertach, bez podania liczby kuponów i ich wartości. Odbiór kuponów pracownicy kwitowali podpisem na listach udostępnionych przez kadrową Z. W.. Na listach tych, przekazywanych do poszczególnych jednostek i ośrodków ZOZ

R-36 również nie było informacji o liczbie czy wartości kuponów.

Na podstawie otrzymanych kuponów pracownicy mogli zakupić w wielobranżowym sklepie (...) artykuły spożywcze, chemiczne lub tekstylne o wartości odpowiadającej nominalowi kuponów. Jeśli kwota za zakupy była wyższa, to pracownik musiał sam dopłacić różnicę. Następnie właściciel sklepu wystawiał faktury, za każdym razem były to trzy faktury za dany okres. Jedna faktura dotyczyła artykułów spożywczych (majonez, cytryny, kawa, konserwy, itp.), druga tekstyliów (pościel, ręczniki, ścierki, itp.), a trzecia artykułów chemicznych i gospodarstwa domowego (proszek do prania, młynek do pieprzu, koszyk wiklinowy, itp.). Wartość tych faktur odpowiada wysokości środków, jakie były uruchamiane z funduszu i obejmowały one następujące kwoty:

- 1) faktury z dnia 22 marca 2010 r. - 5.150,- zł , z dnia 29 marca 2010 r. - 8.725,- zł + 7.725,-zł,
- 2) faktury z dnia 17 grudnia 2010 r. - 9.900,- zł + 7.425,- zł + 2.475,-zł,
- 3) faktury z dnia 1 kwietnia 2011 r. - 3.725,- zł + 8.900,- zł + 7.775,-zł,
- 4) faktury z dnia 2 grudnia 2011 r. - 2.975,- zł + 7.750,- zł + 9.475,-zł,
- 5) faktury z dnia 16 marca 2012 r. - 9.800,- zł + 6.975,- zł + 3.525,-zł.

Natomiast nota księgowo-obciążeniowa z dnia 26 listopada 2012 r. na kwotę 40.500,-zł zawierała specyfikację kuponów podarunkowych.

Rozliczania faktur dokonywała księgowa, po uzyskaniu potwierdzenia od komisji socjalnej o rozdziale środków. Sekretarze komisji Z. W., a następnie K. I. (1) na podstawie swoich zapisków dokonywały adnotacji o rozdysponowaniu środków funduszu z podaniem orientacyjnej liczby i wartości kuponów wydanych pracownikom, bez ich imiennego wskazania. Na tej podstawie można przyjąć, że:

- w marcu 2010 r. - 55 osób otrzymało kupony o wartości po ok. 200, -zł, 25 osób po 250,- zł, 21 osób po 100,- zł, 7 osób po 150,- zł i 1 osoba 300,- zł,

- w grudniu 2010 r. - 55 osób otrzymało kupony o wartości po ok. 200, -zł, 22 osoby po 100,- zł, 21 osób po 250,- zł, 4 osoby po 300,- zł i 1 osoba 150,- zł,

- w marcu 2011 r. - 55 osób otrzymało kupony o wartości po ok. 200, -zł, 23 osoby po 100,- zł, 23 osoby po 250,- zł, 4 osoby po 300,- zł i 1 osoba 150,- zł,

- w listopadzie 2011 r. - 53 osoby otrzymało kupony o wartości po ok. 200, -zł, 25 osób po 250,- zł, 23 osoby po 100,- zł, 3 osoby po 300,- zł i 1 osoba 150,- zł,

- w marcu 2012 r. - 60 osób otrzymało kupony o wartości po ok. 200, -zł, 23 osoby po 100,- zł, 17 osób po 300,- zł, 3 osoby po 250,- zł i 1 osoba 150,- zł,

- w listopadzie 2012 r. - 63 osoby otrzymały kupony o wartości po ok. 400, -zł, 23 osoby po 250,- zł, 18 osób po 500,- zł i 1 osoba 550,- zł.

Natomiast z wykazów pracowników, które przedstawiła główna księgowa wynika, że pracownicy poszczególnych jednostek tj. Punktu (...) w H., Ośrodka (...) w W., (...) Ośrodka (...) w Ł., Przychodni w C., Laboratorium w L., Gminnego Ośrodka (...) w S., Przychodni (...) w L., (...) Ośrodka (...) w R., Punkcie (...) w P., Przychodni (...) w O. i ZOZ R-36 w L. (administracja) - w marcu i listopadzie 2010 r. otrzymali łącznie po 380,- zł. Na wykazach za ten rok widnieją podpisy pracowników. Za 2011 r. i 2012 r. księgowa sporządziła odrębne listy pracowników ze wskazaniem, że w marcu i listopadzie 2011 r. otrzymali oni w zdecydowanej większości pomoc w kwocie po 380,- zł, zaś w marcu i

listopadzie 2012 r. po 600,- zł i od nadwyżki ponad 380,- zł naliczona została zaliczka na podatek dochodowy od osób fizyczny. Na tych listach nie ma podpisów pracowników.

Równocześnie Sąd ustalił, że na imiennych wykazach pracowników, które przedstawiła komisja socjalna nie ma wpisanej daty, pozwalającej identyfikować rok czy miesiąc wydania kuponów. Na wykazach tych widnieją podpisy pracowników, ale nie ma wpisanych kwot (wartości kuponów) czy liczby kuponów, tak jak na listach opracowanych przez księgową.

Dowód:

1. Akta tut. Sądu sygn. akt III U 134/14:

- Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z dnia 1 stycznia 1999 r. - k. 81,

- Imienne listy pracowników przedstawione przez księgową - k. 88-101

- pismo firmy (...) w L. z dnia 30 maja 2014 r. k. 238,

2. faktury za lata 2010-2012 k. 140-154,

3. Nota księgowo-obciążeniowa z dnia 26 listopada 2012 r. k. 155,

4. Notatki komisji socjalnej k. 119-123,

5. Wykazy pracowników opracowane w toku postępowania - k. 101-105,

6. Imienne listy pracowników przedstawione przez komisję socjalną - k. 114-118 i 124-130,

7. Zeznania świadków:

- J. C. (e-protokół z dnia 19.04.2014 r. k. 132)

- K. I. (e-protokół z dnia 19.04.2014 r. k. 132)

8. Zeznania zainteresowanej:

- D. K. (e-protokół z dnia 19.04.2014 r. k. 132).

Sąd ustalił też, że poza kuponami świątecznymi pracownicy sporadycznie otrzymywali inne świadczenia z funduszu socjalnego – raz na pięć lat „wczasy pod gruszą”, dopłatę do wypoczynku oraz bezzwrotne zapomogi. Uzyskanie tych świadczeń było uzależnione od złożenia wniosku i stosownej dokumentacji dotyczącej np. dochodu na członka rodziny. Kompletowaniem tej dokumentacji zajmowała się księgową. Ponadto ze środków funduszu socjalnego organizowano okazjonalnie ogniska, wyjazdy do teatru czy kina.

U wnioskodawcy nie działa żaden związek zawodowy.

Dowód:

1. Zeznania świadków:

- J. C. (e-protokół z dnia 19.04.2014 r. k. 132)

- K. I. (e-protokół z dnia 19.04.2014 r. k. 132)

- G. R. (e-protokół z dnia 19.04.2014 r. k. 132)

2. Zeznania zainteresowanej:

- D. K. (e-protokół z dnia 19.04.2014 r. k. 132).

Ponadto Sąd ustalił, że zainteresowani P. K. i M. M. są zatrudnieni

w Przychodni (...) w L., J. N. pracuje w Punkcie (...)

w P., a D. K. (1) w Gminnym Ośrodku (...) w W.. Każdy

z nich własnoręcznym podpisem potwierdził odbiór kuponów ze środków funduszu socjalnego oraz złożył oświadczenie z dnia 3 grudnia 2013 r. o przybliżonej wartości otrzymanych kuponów po około 200,- zł i 100,- zł oraz 400,- zł i 500,- zł w listopadzie 2012 r.

Dowód:

1. Imienne listy pracowników przedstawione przez komisję socjalną - k. 114-118 i 124-130,

2. Oświadczenia zainteresowanych z dnia 3 grudnia 2013 r.- k. 19, 34, 57,84

3. Zeznania zainteresowanej:

- D. K. (e-protokół z dnia 19.04.2014 r. k. 132).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów pokontrolnych organu rentowego oraz Regulaminu ZFŚS obowiązującego u płatnika składek, uznając je za wiarygodne. Dla oceny sprawy jedynie w części pomocne okazały się wykazy

i listy pracowników. Z uwagi bowiem na braki w postaci daty czy puste rubryki nie wskazują one np. kiedy pracownicy odbierali kupony, ani w jakiej liczbie czy wartości. Takich informacji nie można też wyprowadzić z list przedstawionych przez księgową. W ocenie Sądu listy te zostały opracowane już po odbiorze przez pracowników kuponów co najmniej za marzec danego roku. Byłoby to o tyle logiczne, że tylko wtedy można było ustalić czy i kiedy dojdzie do przekroczenia limitu 380,- zł. Jednocześnie niezrozumiałe jest przypisanie pracownikom wartości pomocy rzeczowej w wysokości, jakiej faktycznie nie otrzymali. W tym zakresie Sąd oparł się na oświadczeniach zainteresowanych J. N., D. K. (1), P. K. i M. M. oraz zeznaniach zainteresowanej D. K. (1). Ponadto w całości Sąd podzielił zeznania świadków - członków komisji socjalnej J. C. (1) i K. I. (1), zwłaszcza w kontekście zachowanych notatek z podziału kuponów. Wszyscy zgodnie opisali sposób przyznawania okazjonalnej pomocy rzeczowej ze środków funduszu socjalnego. Sąd uwzględnił też zeznania świadków J. D. (1) i G. R. (1) w przedmiocie sposobu i zakresu kontroli przeprowadzonej u płatnika składek.

Równocześnie odstępując od konfrontacji zeznań tych dwóch świadków w nin. postępowaniu Sąd miał na względzie ustalenia i wynik rozstrzygnięcia, które zapadło m.in.

w sprawie tut. Sądu sygn. akt III U 134/14. Już w toku tamtego postępowania ustalono bowiem poprzez konfrontację zeznań tych świadków, iż w trakcie kontroli strony skupiły się na ustaleniu czy pracownicy składali wnioski o pomoc socjalną lub oświadczenia o swojej sytuacji materialnej lub rodzinnej. W rezultacie inspektor kontroli wówczas w ogóle nie dowiedział się, że pomoc rzeczowa miała formę kuponów i kuponów podarunkowych o określonej wartości, ani też tego, że u płatnika działała komisja socjalna, która faktycznie dokonywała przydziału pomocy rzeczowej stosując ustalone kryteria grup zawodowych i sytuacji rodzino-życiowej pracowników.

Równocześnie w ocenie Sądu świadek G. R. (1) nie potrafiła przekonywująco wyjaśnić przyczyny przedstawienia inspektorowi kontroli list pracowników, które nie odpowiadały rzeczywistości. Nie podzielił Sąd tych zeznań w części dotyczącej opracowania wykazu pracowników dla celów podatkowych, gdyby tak faktycznie było, to księgową musiałaby wiedzieć jakiej wartości kupony dostał każdy pracownik. Poza tym niewiarygodne jest twierdzenie księgowej, że listy te opracowywała jako plan, prognozę podziału środków funduszu. Tak mogło być jedynie w 2011 r. i 2012 r. Z jednoznacznych zeznań świadków - członków komisji socjalnej oraz zainteresowanej D. K. (1) wynika bowiem, że pracownicy kwitowali odbiór kuponów na listach, na których nie było innych informacji. Zatem, skoro zapiski księgowej, widnieją obok podpisów pracowników (za 2010 r.), to mogła je nanieść już po wydaniu kuponów.

Również listy za lata 2011-2012, ponieważ obejmują informacje dotyczące zarówno marca jak i listopada, musiały być opracowane zbiorczo, najprawdopodobniej w listopadzie danego roku, kiedy było wiadomo czy i w jakiej wysokości pracownicy otrzymali i mogli otrzymać pomoc rzeczową.

Rozstrzygając sprawę Sąd uwzględnił również dowody z faktur i noty księgowo-obciążeniowej za lata 2010-2012 r. oraz pismo właściciela sklepu (...) w L.

z dnia 30 maja 2014 r. Dokumenty te potwierdzają wydatkowanie środków funduszu socjalnego na pomoc socjalną dla pracowników wnioskodawcy. Ponadto wskazują, iż pomoc rzeczowa polegała na wydaniu pracownikom kuponów o jednostkowej wartości po 25,-zł (w okresie od marca 2010 r. do marca 2012 r.) oraz 20,- zł i 50,- zł (w listopadzie 2012 r.). Okoliczność ta dodatkowo (z matematycznego punktu widzenia) wyklucza możliwość udzielenia pracownikom pomocy rzeczowej w wysokości 180,- zł, czy 380,- zł w danym okresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy Zakładu Opieki Zdrowotnej R-36 Sp. z o.o. w L. zasługuje na uwzględnienie.

Niemniej na wstępie rozważań, odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów postępowania administracyjnego należy wskazać, kierując się stanowiskiem Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 28 maja 2002 r. II UKN 356/2001 (OSNP 2004/3 poz. 52), że postępowanie sądowe w sprawach z zakresu prawa ubezpieczenia społecznego skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego i kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania, pozostaje poza przedmiotem tego postępowania.

Przedmiotem nin. postępowania była wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych w latach 2010-2012, w szczególności okoliczność, czy oskładkowaniu podlegać powinny świadczenia w postaci pomocy rzeczowej (kuponów i kuponów podarunkowych) sfinansowanej przez płatnika ze środków pochodzących z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i wydanych zainteresowanym w okresach objętych spornymi decyzjami. W rezultacie konieczne okazało się sprawdzenie czy płatnik składek, przyznając pracownikom pomoc rzeczową z okazji Ś. Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nie postąpił wbrew przepisom ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (j.t.: Dz. U. z 2012 r., poz. 592 ze zm.) i rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. 1998 r., Nr 161, poz. 1106).

W przepisie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych zawarto definicję działalności socjalnej, wskazując że należy pod tym pojęciem rozumieć usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Na gruncie tej definicji wydanie pracownikom kuponów i kuponów podarunkowych jest zatem formą udzielania pomocy materialno-rzeczowej, o jakiej mowa w tym przepisie. Równocześnie zgodnie z art. 8 ust 1 i ust. 2 tej ustawy przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Nie ma w tym zakresie wyjątków. Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Treść powyższej regulacji uzasadnia zatem tezę, że pracodawca nie może ustalić warunków przyznawania ulgowych świadczeń i ich wysokości z pominięciem zasady wyrażonej w ust. 1 tego przepisu, tej mianowicie, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu są uzależnione wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej

i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Obowiązkową treść regulaminu stanowią postanowienia określające zasady przeznaczania środków funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej oraz zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z funduszu. Z funduszu mogą być finansowane tylko te rodzaje działalności socjalnej, które są objęte ustawową definicją pojęcia „działalność socjalna”, zawartą w art. 2 pkt 1 ustawy. Wyklucza to finansowanie z funduszu takich świadczeń socjalno-bytowych, których pracodawca udziela pracownikom w związku z ich zatrudnieniem. Swoboda regulacji w regulaminie zasad przyznawania indywidualnych świadczeń jest ograniczona ustanowioną przez ustawodawcę w art. 8 ust. 1 ogólną zasadą, że przyznawanie tych świadczeń ma być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu. Wykładnia powołanych przepisów prowadzi do wniosku, że założeniem ustawodawcy było wprowadzenie zróżnicowania w wysokości środków przeznaczonych z funduszu, tak, aby wsparcie było udzielone osobom znajdującym się w trudnych sytuacjach, gorzej sytuowanych. Nie ma w tym zakresie wyjątków i dlatego nawet regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić powyższej zasady (wyrok SN z dnia 16.09.2005 r., I UK 121/09, LEX nr 537030). Świadczenia wypłacone przez pracodawcę z pominięciem tych kryteriów nie mogą być oceniane w sensie prawnym jako świadczenia socjalne, a więc nie mogą korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych.

W obowiązującym u wnioskodawcy od 1 stycznia 1999 r. Regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zawarto ogólne regulacje umożliwiające udzielanie pracownikom świadczeń socjalnych - pomocy rzeczowej i pieniężnej w przypadku m.in. szczególnych potrzeb (§ 10 pkt IV ppkt 2). Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie kwestionował tego faktu, jak też i tego, że środki objęte przedmiotowymi decyzjami pochodziły z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Zakwestionowano natomiast to, że co do zasady pomoc rzeczowa udzielana pracownikom nie była zróżnicowana i uzależniona od ich sytuacji. Równocześnie w dacie wydawania zaskarżonych decyzji organ rentowy nie miał wiedzy, że pomoc rzeczowa polegała faktycznie na wydaniu pracownikom kuponów i kuponów podarunkowych o określonej wartości. Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzała się więc do rozstrzygnięcia czy prawidłowo organ rentowy uznał, że od udzielonej zainteresowanym pomocy rzeczowej z okazji Ś. Wielkanocnych i Bożego Narodzenia należy odprowadzić składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z treścią przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz., (...) ze zm.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12. Zgodnie natomiast z art. 81 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Z kolei definicja przychodu zawarta jest w przepisie art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, gdzie wskazano, że pod tym pojęciem należy rozumieć przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy. Przychodami są więc otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń (art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 236 ze zm.)). Zgodnie zaś z art. 12 ust. 1 cyt. ustawy za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne

kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Jednocześnie jednak, na mocy § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.), z podstawy wymiaru składek wyłączono świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Mając na uwadze te unormowania oraz dokonane ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy przyjął, że skoro w okresie objętym zaskarżonymi decyzjami organu rentowego płatnik przyznał pracownikom nieodpłatnie pomoc rzeczową w postaci kuponów i kuponów podarunkowych, a źródłem finansowania tych świadczeń były środki zgromadzone w Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych (czego organ rentowy nie negował), to środki te, co do zasady, nie podlegały oskładkowaniu. Niewątpliwie w sprawie nie wystąpiła sytuacja, aby wypłaty te miały na celu obejście prawa, tzn. formalnie były wypłacane ze środków pochodzących z Funduszu, ale faktycznie ich wypłata nie znajdowałaby żadnego uzasadnienia w świetle przepisów ustawy o zakładowym funduszu środków socjalnych.

W związku z tym przed wydaniem zaskarżonych decyzji organ rentowy winien był ustalić czy pomoc rzeczowa przyznana zainteresowanym w niniejszej sprawie miała charakter pomocy socjalnej udzielanej pracownikom, tj. czy znajdowała ona uzasadnienie

w postanowieniach Regulaminu oraz samej ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, czy też były dodatkowym ich przychodem wynikającym ze stosunku pracy

(i nie miały żadnego związku z sytuacją materialną czy rodzinną pracowników), a co za tym idzie stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

Faktycznie dopiero w toku postępowania sądowego płatnik dostarczył dowodów na okoliczność, że środki wypłacone w formie pomocy rzeczowej miały charakter socjalny. Kupony i kupony podarunkowe wydawane były wyłącznie w okresach zwiększonych obciążeń finansowych, jako pomoc materialna dla pracowników w czasie, kiedy musieli oni poczynić dodatkowe wydatki związane z organizacją świąt.

Z przeprowadzonych ustaleń dowodowych wynika, że pomoc z okazji świąt w marcu i grudniu 2010 r., w marcu i listopadzie 2011 r. oraz w marcu i listopadzie 2012 r. przydzielona poszczególnym pracownikom była zróżnicowana przede wszystkim ze względu na grupę zawodową, a w drugiej kolejności z uwagi na sytuację majątkową i rodzinną. Zainteresowani J. N., D. K. (1) i M. M. należą do grupy zawodowej obejmującej innych pracowników niż lekarze. Ta grupa była najliczniejsza, a równocześnie to dla pracowników z tej grupy przyznawano wyższe świadczenia niż lekarzom, ale już w ramach tej grupy świadczenia były zbliżone. Natomiast P. K. jest z grupy lekarzy i faktycznie otrzymywał pomoc w mniejszej wysokości. Równocześnie jednostkowo przyznawano wyższą pomoc w zależności od trudnej sytuacji rodzinnej czy majątkowej. Natomiast nie różnicowano tej pomocy ze względu na wymiar etatu czy okres zatrudnienia u wnioskodawcy, nie udzielano jej pracownikom na urlopach bezpłatnych i wychowawczych. Każdorazowo też z wnioskiem o przyznanie danym pracownikom określonych świadczeń z funduszu, występowała komisja socjalna. Również podstawą przyznania pomocy rzeczowej była – zgodnie z obowiązującym regulaminem - decyzja komisji socjalnej, którą dyrektor płatnika aprobował.

W ocenie Sądu przyjęte przez komisję kryteria w postaci przede wszystkim grup zawodowych, które różnicowały wypłatę świadczeń przy równoczesnym uwzględnianiu sytuacji rodzinnej i majątkowej pracowników w obrębie obu tych grup, były kryteriami jasnymi i łatwymi do zweryfikowania. W istocie to kryterium dochodowe (w przybliżeniu) tych dwóch grup pracowników oraz indywidualna sytuacja każdego pracownika były podstawą do różnicowania wysokości pomocy rzeczowej z okazji świąt. Okoliczność ta nie może przemawiać na niekorzyść pracodawcy, tym bardziej, że ustawa o świadczeniach

z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych ani nie przewiduje kryteriów, według jakich przyznawane mają być świadczenia z funduszu, ani też nie określa progów finansowych czy wysokości świadczeń w poszczególnych sytuacjach bytowych osób uprawnionych. Nie może również przemawiać w ocenie Sądu na niekorzyść pracodawcy fakt, że przed

przyznaniem pomocy rzeczowej w określonej kwocie nie odbierał od pracowników pisemnych oświadczeń o ich stanie rodzinnym oraz o sytuacji osobistej i majątkowej. W przepisie art. 8 ustawy o świadczeniach z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych mowa jest bowiem wyłącznie o tym, że przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Przepis ten, odwołujący się do kryteriów socjalnych, jest zatem dosyć ogólnikowy i nie zawiera żadnych konkretnych wskazówek dotyczących sposobu gromadzenia informacji o stanie majątkowym, sytuacji rodzinnej czy dochodach osób uprawnionych (w szczególności nie wprowadza zaś obowiązku składania przez pracowników stosownych oświadczeń w formie pisemnej). Nie można z tego przepisu wywodzić zatem, iż w każdej sytuacji, gdy wypłata świadczeń z funduszu nie jest poprzedzona szczegółową analizą sytuacji bytowej pracowników (przez zebranie pisemnych oświadczeń), to świadczenia wypłacane z Funduszu tracą przymiot pomocy socjalnej.

W ocenie Sądu charakter pomocy udzielonej pracownikom wnioskodawcy, jako dodatkowego wsparcia w okresach zwiększonych obciążeń budżetów rodzinnych, może uzasadniać ogólną ocenę sytuacji materialnej poszczególnych pracowników wyłącznie na podstawie wiedzy członków komisji socjalnej. Różnicując wysokość pomocy rzeczowej płatnik słusznie opierał się na obiektywnych danych dotyczących zajmowanego stanowiska, ale też uwzględnił ogólną ocenę sytuacji bytowej pracowników.

Wbrew stanowisku organu rentowego z powołanego orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., I UK 121/09 (OSNP 2011/9-10/133) nie można wywieść, iż w każdej sytuacji, gdy udzielenie pomocy rzeczowej nie jest poprzedzone szczegółową analizą sytuacji bytowej pracowników, to świadczenia wypłacane z Funduszu tracą przymiot pomocy socjalnej i podlegają oskładkowaniu, jako świadczenia wypłacone z Funduszu jedynie w celu obejścia przepisów ustawy. Jest tak jedynie w sytuacji, gdy wszyscy uprawnieni otrzymują świadczenia, które nie są w żaden sposób powiązane z jakimkolwiek kryterium socjalnym (np. w tej samej wysokości), natomiast zmierzają wprost do ominięcia konieczności oskładkowania dodatkowego wynagrodzenia pobieranego ze stosunku pracy.

Dodatkowo należy podnieść, że w § 2 ust. 1 cytowanego na wstępie rozporządzenia wymieniono przychody, które nie stanowią podstawy wymiaru składek, w tym, w punkcie 19 świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Regulacja § 2 pkt 19 rozporządzenia jednoznacznie definiuje, że kwalifikacja prawna przychodu podlegającego wyłączeniu jest determinowana celem jego przeznaczenia i źródłem pochodzenia i nie definiuje żadnych innych przesłanek. Jeśli więc pomoc rzeczowa finansowana jest ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, to nie są one wliczane do podstawy wymiaru składek, gdyż mieszczą się w dyspozycji tegoż przepisu. Wskazana podstawa materialnoprawna zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia przekonuje więc, że rzeczą organu rentowego jest przede wszystkim analiza celów socjalnych i źródeł ich finansowania. Wadliwe jest przy tym założenie, aby wskazany cel socjalny utożsamiać wyłącznie z określonymi kryteriami przyznawania świadczeń socjalnych, a przez to aby przyznać organowi rentowemu uprawnienie do weryfikacji kryteriów socjalnych przyjętych przez płatnika. W ocenie Sądu obowiązujące w tej mierze regulacje (przede wszystkim cytowany § 2 pkt 19 rozporządzenia) wyraźnie sprowadzają uprawnienia kontrolne organu rentowego jedynie do ustalenia, czy istnieje w regulaminie ZFŚS podstawa sfinansowania pomocy rzeczowej, czy świadczenia te mają w istocie charakter socjalny oraz sprawdzenia, czy środki rzeczywiście pochodzą z funduszu świadczeń socjalnych. Stanowisko to jest prezentowane w licznych orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie m.in. w wyrokach z 11 października 2012 r. (III AUa 539/12); z 4 grudnia 2012 r. (III AUa 570/12), czy z 17 stycznia 2013 r. (III AUa 647/12) i 15 marca 2013 r. (III AUa 745/12), które tut. Sąd w pełni podziela.

Mając to na uwadze Sąd przyjął, że przydzielenie pomocy rzeczowej zainteresowanym J. N., D. K. (1), P. K. i M. M. należy ocenić jako świadczenie wypłacone z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i równowartość tej pomocy nie może być zakwalifikowana jako przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowiłby podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników, zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o

systemie ubezpieczeń społecznych (j.t.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.) w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.) oraz art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t. j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.).

W tym stanie rzeczy Sąd uwzględnił odwołanie wnioskodawcy i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje, co orzeczono w sentencji wyroku.